

[Udenrigsministeren.]

samarbejde med Vestens demokratier at deltage i forsvaret af tysk område og for den vestlige verdens frihed, hvis det selv beslutter sig dertil, og under former, der er en bekræftelse på dets vilje til demokrati.

Naturligvis havde vi her i landet hellere set, at Tyskland kunne være forblevet af-rustet, og at resten af verden var fulgt efter. Men udviklingen er desværre ikke gået i den retning, vi kunne have ønsket, og det er konsekvensen heraf, som nu bestemmer den holdning, vore allierede og vi med dem ind-tager.

Men een ting er Tysklands deltagelse i Europas forsvar, noget andet er tysk militarisisme. Hvad det sidste angår, står vi stadig fast på memorandummet af 1947. Vi har stadig — for at bruge dets ord — en særlig interesse i, at „tysk militarisme varigt ud-ryddes“. Vi vil ikke gå med til noget, der kan tjene til at genopbygge den, og her føler vi os i fuld overensstemmelse ikke blot med de øvrige deltagere i Atlantpagten, men også med den tyske forbundsrepublikks regering og de tyske demokratiske partier, der repræsenterer det store flertal af det tyske folk. Derfor er det jo også planen med den fælles forsvarsstyrke, der er oprettet, og den europæiske hær, der drøftes på konferencen i Paris, at tyske styrker som andre landes skal gå op i en fælles større enhed på en sådan måde, at en ny tysk militærstat ikke kan genopstå.

I forholdet til Tyskland har Danmark et spørgsmål, som vi aldrig vil tabe af syne, og hvis behandling i høj grad vil komme til at påvirke forholdet imellem vore to lande: det sydslesvigske spørgsmål, det danske folkeelements ret til en fri demokratisk udvikling. Danmarks politik og synspunkter er ofte blevet fastslået. Bag dem står alle demokratiske partier her i rigsdagen, vi behøver ikke at gentage dem her.

Men der har fornylig fundet en begivenhed sted, som har vakt stærk bevægelse over landet, og som også har samlet opmærksomheden i de øvrige nordiske lande: vedtagelsen af en ny valglov for Slesvig-Holsten. Denne valglov indebærer en mulighed for, at dens bestemmelser kan medføre en fuldstændig udelukkelse af dansk repræsentation i den slesvig-holstenske landdag og derved berøve den dansksindede bevægelse

muligheden for at deltage i forhandlinger og beslutninger, der kan blive bestemmende for dens fremtid. Vi har med glæde i Danmark bemærket os, at en stærk minoritet i den slesvig-holstenske landdag gik imod vedtagelse af loven, og at der efter dens vedtagelse fra forskellig, også betydningsfuld side er givet udtryk for, at den må ændres, hvis den skulle medføre, at ingen danske medlemmer fik sæde i landdagen. Det vil, som man vil vide, afhænge af, hvorvidt det lykkes at få valgt *direkte* repræsentanter, da bestemmelsen om de 7½ pct. for at opnå tillægsmandaterne uden dette vil udelukke en dansk repræsentation. Vi kan her i landet ikke finde det rimeligt, at det danske folkeelement stilles i denne situation, og vi har ret til at pege på, at en valglov, der truer med at udelukke ikke mindre end 71 000 stemmer i et begrænset område fra repræsentation, er i skarp modsætning til Kielererklæringens tilsagn om beskyttelse af den danske bevægelses demokratiske rettigheder. En sammenligning med de muligheder, der i Danmark er givet det tyske mindretal, som med en stemmestyrke på ca. en syvendedel af de danske stemmetal i Sydslesvig har en rimelig mulighed for repræsentation, understreger dette yderligere.

Meddelelse om lovens vedtagelse nåede mig, medens jeg var til nordisk udenrigsministermøde i Stockholm, hvor jeg havde lejlighed til at udveksle synspunkter med repræsentanter for de øvrige nordiske udenrigsministerier. Som det fremgår af det efter mødet udsendte communiqué, sluttede alle deltagerne i mødet sig til ønsket om, at det må blive muligt at finde en sådan udvej, at det danske element opnår en rimelig repræsentation i landdagen. Den forståelse, som her er blevet udvist for en sag, der ligger os så stærkt på sinde, er blevet modtaget med taknemlighed her i Danmark.

Jeg ved, at jeg taler på alle demokratiske partiers vegne, når jeg udtaler håbet om, at der inden næste landdagsvalg vil blive truffet en ordning, der sikrer den danske talstærke vælgerbefolkning repræsentation i landdagen, således at det derved undgås, at den trufne beslutning kan nedfælde sig i bitterhed i det danske folk og være en hindring for udviklingen af et naboforhold, der bygger på forståelse og gensidig hensyntagen. Vi har ønsket at yde vort bidrag hertil —